

Jordi Arkö

Höraihop
Etsning 530 × 380 mm

Jordi Arkö är född 1951 i Stockholm, bosatt i Garsås/Mora.

Studier vid Stockholms universitet 1971–74, Konstfackskolan i Stockholm 1971–75, Konsthögskolan i Stockholm 1975–80. Högscolektor i grafisk konst vid Konsthögskolan 1980–93, External Accessor och gästlärare vid Konsthögskolan (National College of Art and Design) i Dublin 1990–93, f. n. konstnärlig ledare vid Grafikens Hus, Mariefred.

Viktigare utställningar: Nikolaie Kirke, Köpenhamn 1981, Galleri Doktor Glas, Stockholm 1981, Galleri Belle, Västerås 1981, Galleri Mors Mössa, Göteborg 1982–85, Vetlanda museum 1983, Konstnärshuset, Stockholm 1989 och 1991, Liljevalchs konsthall 1991, Centre Culturel Suédois, Paris 1992, Altes Museum, Berlin 1992, Skissernas museum, Lund 1992–93, Konsthallen, Sölvesborg 1993, Sigtuna museum 1993–94, Hällristningsmuseet, Bohuslän 1994, American-Swedish Institute, Minneapolis 1994, The Nordic Heritage Museum, Seattle 1995, Swedish-American Museum Center, Chicago 1995, Svenska ambassaden, Tokyo 1997.

Representerad i bl. a. Nationalmuseum, Moderna Museet, Konstakademiens samlingar, Göteborgs, Västerås och Norrköpings konstmuseer, Skissernas museum, Lund, Dalarnas museum, Falun, Sigtuna museum, Norrbottens museum, Luleå, Grafikens Hus, Mariefred, Statens Museum for Kunst, Köpenhamn, Bibliothèque Nationale, Paris, American-

Swedish Institute, Minneapolis, Nordic Heritage Museum, Seattle, Swedish-American Museum Center, Chicago, Louisiana Museum for Moderne Kunst, Humlebæk, The British Museum, London, Svenska ambassaden, Tokyo.

Styrelseledamot i FfGK sedan 1983.

I 2000 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Höraihop*, etsning 530 × 380 mm (pappersmått). Tryckt av Johan Brauner, Ekerö.

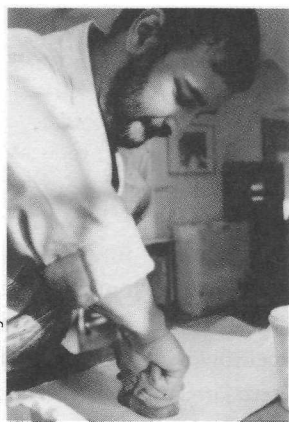

Foto: Pelle Berglund

Om man ville föreställa sig ett medium som lämpade sig för snabba infall, bildvitsar, blinkningar åt de stora föregångarna, spontana improvisationer på ett tema, då skulle man knappast i första hand komma att tänka på grafik. Teckning kanske, eller akvarell, möjligen foto, men inte grafik, särskilt inte klassisk mästargrafik i den stora traditionen.

Man skulle lätt kunna tro att det mödosamma detaljarbetet, allt grundande av plåtar, allt repande med nålar i koppar, alla slipningar och putsningar, alla dessa steg mellan huvud, hand och bild, att allt detta skulle ta bort något av de muntra infallens första fräschör. Man skulle kunna tänka sig att den noggranne hantverkaren skulle börja titta på sina infall under arbetets gång, och fråga sig om det roliga påhittet egentligen är värt all denna flit, som egentligen är raka motsatsen till den första snabba associationen. Det kan man fråga sig, men det tycks aldrig Jordi Arkö ha gjort. På något egendomligt vis lyckas han rätt ofta få den första goda idéen att överleva alla de omsorgsfulla stegen fram till bild på papper, som om tekniken inte erbjöd något motstånd.

Så kan han sitta och snacka med Goya, i sviten med parafraaser över *Los Caprichos*, som om de satt vid ett krogbord och slängde käft, som om de satt och klottrade på varsin bordduk istället för att sitta på var sitt håll, med en avgrund av tid och rum mellan sig, var och en sysslade med sina akvatinter, mjukgrunder och sticklar.

Så kunde han en gång garva med Dürer, och åt hela det grafiska regelverket, när han gjorde Dürers gamla noshörning i naturlig storlek. Noshörningens storlek, inte Dürers. Och så kunde han roa sig med *Röde Orm*, med Frans G. Bengtssons språk och runstenarnas, när han översatte detta lundensiska, mycket allvarligt menade spex till spexigt, mycket allvarligt menat runoklotter.

Han trivs med maskerader, cirkusar och gycklare, folk som med mycken möda lyckas skoja till det på allvar.

Inte vet jag vilka de två hopväxta komedianterna är på bladet i den här mappen, den ene stirrande oss rakt i ögonen på ett beslutsamt om än inte helt harmoniskt vis, den andre med blicken mot något långt ut i fjärran till vänster. De har växt ihop, eller är kanske ohjälpligt förenade, deras ben är intrasslade i varann på ett sätt som Léger skulle ha uppskattat vid krogbordet, tillsammans har de lyckats sparka iväg en skrattande boll, ett mynt från Röde Orms tid eller lika gärna en signaturstämpel från ett japanskt träsnitt. Det brukar eka på det viset i Jordi Arkös bilder.

Höraihop kallar han bladet och visst delar gubbarna ett öra, och en hatt, det är vitsen. Å andra sidan, och mindre vitsigt, Jordi Arkö har alltid 'hört ihop', med konsthistorien och traditionen, och så har han alltid velat jävlas litet med dem. Vilket förstås också ingår i traditionen, den del av den som är värd att ta vara på.

Vad som är bild i *Höraihop*, vad som är bara papper, vad som är marginal och vad som är konst, och om det spelar någon roll vilket, det får ni själva försöka räkna ut.

Mycket nöje.

Mats Arvidsson

Mats Arvidsson är kulturjournalist och medarbetare vid Sveriges Radios Kulturredaktion P1.